

zou men hun middelmaat inzien — een Last, een Waanders doen door hun inferioriteit de anderen nog van een betrekkelijke voortreffelijkheid schijnen — wanneer niet enkele prenten, te weinige helaas, van Allebé deze allen in de schaduw stelden. De anderen schijnen naast hem bloedeloos, vlak of plomp. Wanneer men het „Slapend kind” naar Schlesinger, uit den jaargang der *Kunstkronijk* van '59, met de fluweelen donkerten en de wemelende halftinten, vergelijkt met welke prent men wil van anderen, dan moet het treffen, hoe hier meer tot uiting komt dan een mogelijk gehalteverschil in het sujet voor den kunstenaar had kunnen beteekenen, gelijk het geval is bij een knap technicus maar onpersoonlijk vertolker als F. H. Weissenbruch, voor wien de voortreffelijkheid van het voorbeeld alles is; bij wien het slechte in al zijn minderwaardigheid gedemonstreerd wordt, die door het uitnemende mee omhoog geheven wordt.

Wij kennen in het oorspronkelijke geen werk van Schlesinger, maar men kan veilig aannemen, dat hij, misschien niet minder, maar toch ook zeker niet veel meer beteekende dan de meesten van zijn tijdgenooten, die eveneens wel dergelijke genretafereeltjes op het doek brachten. Het onderscheid, dat hier zoo onmiddellijk in het oog springt, is in den arbeid van den vertolker gelegen, die niet slechts het zuiver mechanische deel van zijn werk met conscientie heeft verricht, maar daarbovenuit nog zijn sujet heeft omgeven met een toover, die het origineel niet bezat. Wel ten volle gaat hier op wat in „*The critic as artist*” Wilde zegt over den vertolker van een kunstwerk, hij zij etser, of lithograaf als hier, „... the etcher of a picture robs the painting of its fair colours, but shows us by the use of a new material its true colour-quality, its tones and values, and the relations of its masses...” en, meer dan dat, hij kan het onbelangrijke belangrijk maken „...reinterpreted through a rich artistic nature, and made vivid and wonderful to us by a new and intense personality. His own individuality becomes a vital part of the interpretation.” Inderdaad, wie een kunstwerk wil transponeeren zij niet slechts bedreven in alles wat zuiver tot het handwerk behoort, hij hebbe zich ook in te leven in de persoonlijkheid van den maker, hij trachte diens bedoelingen te doorgronden, hij kenne zijn stijl, hij bestudeere zijn techniek, maar in het eind moet hij ook iemand zijn, die de uitkomst dezer dingen in een nieuwe synthese kan samenvatten. En zoo mocht Allebé, zelf fijn kunstenaar, met zijn vermogen tot het zich verdiepen in ander werk en ander psyche (niet onwaarschijnlijk heeft het een belangrijk deel beteekend in zijn paedagogische voortreffelijkheid) samen met een uitermate gevarieerd begrip van uiteenlopende stijlen, een fijntastend aanvoelen van wat daarin toelaatbaar is, een benijdenswaardige vakbeheersching, bij uitstek voorbestemd schijnen om ook de beste reproduceerende talenten van zijn tijd te evenaren. Doch, op een enkele keer na, is hem de gelegenheid